

en Anhydning, som jeg erkjender, at det er ønskeligt og hensigtsmæssigt, at den gaaer i den Retning, men en Anhydning, der endnu ikke er bragt paa det Standpunkt, at man egentlig vel kan lade den gaae over i en Lovgivningsbestemmelse.

Jeg skal, da det, jeg ellers kunde have, at sige, vil kunne fremkomme paa et andet Stadium, og jeg ikke ønsker at opholde det ærede Thing i denne saa sene Eftermiddagsstund, kun endnu nævne et Par Punkter. Det ene angaaer den Form, hvori Overgangsbestemmelsen i § 9 er affattet, i Forbindelse med hvad der idag er blevet ytret fra en enkelt Side og tildeels anerkjendt af den ærede Minister, at man nemlig efterhaanden, som der indtraadte Vacancer i større Embeder, eller strax vilde forbedre de mindre Embeder, og der blev da hentydet til de Vanskeligheder, man vilde geraade i ved de Concurrerende, der melbte sig. Jeg troer, at det vilde være rigtigt at sige, at ligesom intet Embede uden ved Vacance vilde formindskes, saaledes vilde heller ikke uden ved Vacance noget Embede blive forhøjet. Er der en enkelt Præst, som man erkjender sidder i et altfor lille Kald, maa man hellere vente, indtil der kommer Vacance ved, at han forflyttes til et noget bedre Embede, og saa forbedre Embedet for den nye Embedsmand. Jeg troer, at man skulde ganske opgive disse midlertidige Gratificationer til dem, der ere i Embederne, hvilket, som berørt af en æret Landstingsmand (F. Nielsen) og anerkjendt af den ærede Minister, vilde medføre Vanskelighed, idet der skal tages personlige Hensyn, og man vistnok tidt vil misfjende, at de rigtige Hensyn ere tagne. Det andet Punkt, jeg tilsidst skal berøre, er at der i Lovens § 1 er udtalt, at naar Oppehørsstederne af Tienden og Udbetalingen af de geistlige Embedsmænds Lønning gaaer over til Amtsforvalterne, skal det tages under Overveielse, hvorvidt og hvorledes disses Contoir-

holdsgodtgjørelse skal forhøies paa Grund deraf. Nu er det langt fra, at jeg vil sige, at et vist Embede har et begrændset Quantum af Forretninger, saa at man udenfor det ikke skulde kunne paalægge mere Arbejde; men paa den anden Side troer jeg, at man skulde huske paa, at der dog ved ethvert Embede, naar det er ansat til en vis Gage, er taget Hensyn til en bestemt Arbejdskreds; og naar der nu til Amtsforvalterne henlægges de nævnte Forretninger, maa skee med Tillæg af Oppehørsel af Kongetienden i det hele Amtstuedistrikt med hele den Bogførsel, der følger deraf, saa troer jeg, at man bør erkjende, at derved skeer noget Mere end en blot Udvidelse af Contoirforretningerne. Naar man paa denne Maade paalægger Embedsmanden nye Oppehørs- og Regnskabsbetjentsforretninger, saa er det ikke nok, at man giver ham en ny Contoirist; thi man forlanger ved Siden deraf, at han skal udvide sine Kundskaber, eller med andre Ord inddrage nye Forhold under sin Synskreds, og man forøger hans Ansvar. Jeg troer altsaa, at naar man til samtlige Amtstuer i Danmark henlægger Oppehørselen af en Sum, der i de sidste Aar har været 1,300,000 Rd., og tillige Udbetalingen af en tilsvarende Sum i maanedlige Gager, saa skeer der en saadan Forhøielse af Arbejdsbyrden, at man skal gjøre sig det klart, at man gjør et Brud paa den Forudsætning, hvorunder Embedet er gageret. Jeg udtaler ikke dette, fordi jeg mener, at Amtsforvalterne ere for lavt lønnede — derom har jeg i Dieblisset ingen Menning, det kan gjerne være, at de have for stor Gage, det veed jeg ikke — men jeg udtaler det som en Grundsetning, at man ikke i en saadan ubestemt stor Udfrækning bør udvide en Embedsmands Forretninger og Contoirhold og troe, at man kan erstatte det alene ved Betaling for forøget Contoirhold; thi man maa huske paa, at man ikke blot udvider Contoirforretningernes Omfang, men ogsaa derved forøger Embedsmandens personlige Arbejde og Ansvar.